

i produktiv Kraft hos dem? Ja, hvad Penge angaar, saa løber det allerede op i Millionvis, skønt vi endnu ikke have rørt ved dette Felt. Admiral Richelieu har i et Tidsskrift, som netop er opstaaet paa Basis af disse Tanker, „Vore Landsmænd i Udlandet“, erklæret som bevist, at der fra amerikanske Posthuse — han taler sikkert kun om de nordamerikanske — aarlig forsendes 4 Millioner hertil, der ligefrem gaa til Familierne her. Og mindst lige saa mange Millioner gaa som Anvisninger og Checks, der ikke noteres paa Posthusene. Mange, der rejse hjem, tage Penge med sig, og de, som rejse hjem till Fornøjelse, bruge mange Penge her. Naar jeg siger, at Danmark under de nuværende Forhold i rede Penge aarlig indkasserer i alt 10 Millioner ad denne Vej, er jeg i høj Grad paa den sikre Side af Stregen. Men hvad kan en nærmere Sammenknytning med disse Kolonisationer betyde for vort Erhvervsliv i det hele? Medens jeg var Konsul paa en af disse Pladser, var der Gang efter Gang Tale om at oprette en Dampskibslinie mellem Danmark og Buenos-Aires. En saadan Linie maa efter min Mening helst have Handel bag sig, og en Handel, der ikke hviler paa national Produktion, er en Konjunkturhandel, der i det lange Løb ikke vil holde sig, men staar og falder med den Konjunktur, der har skabt den. Jeg søgte at finde en Basis, paa hvilken en saadan Linie mulig kunde begynde foruden paa den Statssubvention, som man ønskede, og som jeg haaber bliver bevilget. Jeg fandt denne Basis ved Forespørgsler, der stadig bleve rettede til mig. Der viste sig at være en stærk Trang til at faa Korn- og Foderstoffer fra Argentina til Danmark. Da dette ikke kunde ske paa almindelig Maade af Grunde, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, gav jeg Impulsen til de Firmaer, der spurgte, at de skulde danne et Konsortium herhjemme for at indføre disse Ting, saa vilde jeg søge at faa dannet et Konsortium af danske Landbrugere derovre, der producere disse Ting. Disse 2 Konsortier skulde samarbejde, og deraf vilde der saa meget hurtigt udvikle sig en Basis, der kunde bære en permanent Dampskibslinie. Jeg nævner dette, fordi det er noget, jeg kan gribe ud af Livet, og som melder sig Gang efter Gang, og saa efter at jeg er kommen hjem. Sagen er i dette Øjeblik Genstand for indgaaende Underhandlinger, maaske er den ikke langt fra at blive realiseret, og under alle Omstændigheder vil den en skønne Dag

blive realiseret, fordi Trangen til disse Korn- og Foderstoffer er her. Den er i Stigning, og det er den bedste Løftestang for en saadan Udvikling. Sagen er, som sagt, i bedste Gang for Øjeblikket, og det skulde ikke undre mig, om den bliver realiseret nu.

Den samme Basis er der jo for andre Handelsforbindelser med oversøiske Pladser. Det er den, der ligger til Grund for østasiatisk Kompagni. Det er den samme Basis, man søger at oparbejde for det vestindiske Kompagni. Det viser, at hvad jeg staar her og siger, er ikke noget, jeg har studeret ud ved mit Skrivebord. Jeg er jo ogsaa en Mand fra det praktiske Liv, en Mand, der kender til Forretninger. Købmænd og Fabrikanter, der arbejder under disse Forhold, søge netop stadig at faa en produktiv Basis saa vel ude som her hjemme. Paa disse 2 Fundamenter søger man at bygge Broer for en oversøisk Handel, der saa sætter Skibsfarten i Bevægelse.

Saa spørger De mig: Hvad skal der fra Politikens Side ydes de Folk, for at de kunne opnaa en saadan Forbindelse? Det er netop Tingen, at Kravene til Politikken her ere saa ganske overordentlig smaa. Vi kunne ikke give de Folk derovre Mad og Drikke eller Forretninger eller Husly, alt, hvad man med et Ord kalder materielle Goder, dem kunne de skaffe sig derovre meget bedre og lettere, end vi ere i Stand til at præstere dem. Men der er visse aandelige Goder, som vi have i Overflod, og som de savne for hver Dag, de leve. Og netop ved at give dem disse aandelige Goder knytter man tillige det nationale Baand mellem disse Kolonisationer fast og stærkt. Jeg siger hermed til det, de trænge til i Kirke og i Skole og i Konsulatvæsenet. Konsulere, som kunne forstaa disse Mennesker, arbejde sammen med dem, leve sammen med dem, ikke Bureaukrater — dem maa man allerhelst lade være at sende ud —, men Mænd, der kunne forstaa deres Liv og tage Del i deres Arbejde. I hvilken Grad det tiltrænges, kan jeg give et Bevis paa, hentet ud af Livet. Tag en af de smaa Kolonisationer derovre, som den i Tandil, der ligger en Dags Rejse fra Buenos Aires. De Mennesker, der boede der, da det var en lille fattig Koloni, have rejst en Kirke, som i Øjeblikket har en Værdi af 20,000 Kr., og en Skole, som er 6,000 Kr. værd. Kirken blev rejst i 70erne paa en Tid, hvor Kolonien var fattig, de have rejst den ved selv at køre og bære Sten